

Елихаръ се навелъ и я подигналъ. Изправили се двамата на балкона и се смаяли. Цѣлиятъ дворъ, цѣлото поле и градини додето имъ очи виждатъ, гъмжало отъ народъ и войска.

Понесли се радостни викове изъ хиляди и хиляди гърла.

— Да живѣе нашиятъ спасителъ!

Царкинята трепнала. Навела се, погледнала отъ балкона, плеснала ръце и извикала:

— Татко!

— Дъще... скъпа ми, дъще! — извикалъ единъ старецъ съ корона на глава. Това билъ царътъ — баща ѝ. До като Елихаръ и царкинята се опомнятъ, царътъ се изкачилъ при тѣхъ, прегърналъ дъщеря си и казалъ на Елихара:

— Благородни момко, ти спаси не само дъщеря ми, не само менъ, но и цѣлото ми царство. Това чудовище — змей, дето лежи мъртво долу на двора, бѣше зълъ и грозенъ магьосникъ. Той ни бѣше превърналъ съ магиитѣ си на дървета и камъни, защото не му дадохъ дъщеря си. А майка ѝ превърна на птичка... Тя горката заплати съ живота си нашето спасение. Тя бѣше она чюдна птичка, която ти обади за царкинята, че е робиня. Тя знаеше, че щомъ премине границитѣ на нашето царство, чака я смъртъ, но да спаси чедото си и насъ, тя не се уплаши отъ смъртъта.

Магьосникътъ като видѣ, че магиитѣ му сж безсилни противъ тебе, самъ се превърна на грозенъ змей, за да те погуби. Но твоята юначна ржка му отрѣза главата, магията се развали и ние сме спасени.

Азъ зная, момко, твоитѣ мжки. Ти обичашъ дъщеря ми. А и тя те обича. Ти си достоенъ за моя тронъ и за царството ми.

Не се минало много време, Елихаръ довелъ майка си и баща си въ новото царство. И направили сватба, царска сватба.

Елихаръ станалъ царъ на две царства и дълго — дълго царувалъ...

К. С.

